

sjøge den nødvendige Beskyttelse for Hærens og Flaadens Arsenaler og Depoter; Meningen er den ved saadanne Anlæg at kunne sætte Flaaden i Stand til at være frigjort til i rette Tilfælde at kunne træde aktivt ind i Kampen for Beskyttelsen af vore egne Farvande og Dækningen af vore Kyster og at gjøre Hæren saa fri i sine Bevægelser, at den kan deltage i Forsvaret af et større Omraade af Landet, end det ellers vilde være muligt.

Jeg har antydet, at man ikke har ønsket at binde Fremtiden mere end høist nødvendigt, og at de Bevillinger, som ere eftersøgte, ere fordelte paa et Tidrum af 8 Aar, saaledes at Midlerne hertil ville kunne erhverves uden at ty til Aaen eller andre overordentlige Foranstaltninger som Skattepaalæg eller deslige.

Der er endnu to mindre Lovforslag, som jeg i Dag skal have den Ære at forelægge det høje Thing, nemlig: „Forslag til Lov indeholdende Tillæg til Loven om Lønninger m. v. ved Hæren“ og „Forslag til Lov indeholdende Tillæg til Loven om Lønninger m. v. ved Søværnet“. Jeg har allerede, da jeg nævnte de egentlige Lønningslove for Hæren og Flaaden, tilladt mig at antyde, at der ikke ved disse Lovforslags Bearbejdelse, undertagen paa et enkelt Punkt, var taget Hensyn til de særlige Forhold, som ere indtraadte i de senere Aar, nemlig Stigningen af Livsforbrødens Pris og Pengenes synkende Værdi. Det er ganske vist i høi Grad ønskeligt, om Hærens og Flaadens Lønninger kunde forbedres; men det har sikkert sig klart for mig, at der ikke kunde være Spørgsmaal om at tage dette Punkt under Overveielse, uden at det stete i Forbindelse med Spørgsmaalet om Lønningsforbedring for alle andre Embedsmænd. Det høje Thing vil imidlertid erindre, at der alt er forelagt samme enkelte Lovforslag sigtende til at forbedre Lønningsvillkaarene for visse lavere lønede Bestillingsmænd under andre Ministerier; de Lovforslag, som jeg her har den Ære at forelægge, tilsigte noget Egenende for Hærens og Flaadens Bedkommende; derfor er der forelaaet et Tillæg, regnet fra 1ste Oktober 1872, for en Del af Stabsfjergenterne, og et andet Tillæg for Overfjergenter, Sergenter og Korporaler og med dem Tilhørende, knyttede til Betingelsen af en Tjenestetid af 8 og 16 Aar. Lovforslaget er affattet saaledes, at det kan passe baade til de nævnte Lønningslove, men ogsaa passe, naar de Lovforslag, der i Dag ere forelagte, maatte blive ophøjede til Love. I Lovforslaget for Søværnets Bedkommende er der endvidere taget Hensyn til den Forhøielse af Lønningssummen for visse Bestillingsmænd blandt Orlogsværftets Kontorpersonale, og ligeledes findes der et Forslag om Forhøielse af Lønninger for det menige Mandskab ved Søværnet, for dette sidste Bedkommende dog kun for den Tid, indtil den nye Lønningslov maatte træde i Kraft, fordi — som jeg alt har havt den

Ære at udtale for Dem — der allerede i selve Lovforslaget om Lønninger er taget Hensyn til dette Mandskab. Jeg er overbevist om, at det høje Thing vil omfatte de Personer, der nævnes her i Lovene, og særlig Underofficersklassen, som af Alle er erkjendt for at være en af Hærens og Flaadens væsentligste Støtter, med saa megen Varme, at jeg ikke behøver videre at anbefale disse Lovforslag til Thingets Belvilie.

Skjøndt jeg nu er færdig med de Lovforslag, der skulde forelægges, tror jeg endnu at burde tilføje en enkelt Bemærkning. Jeg anser det nemlig rigtigt at nævne for det høje Thing, at jeg har foresundet samtlige herhen hørende Lovforslag, enten helt udarbejdede eller saa godt som færdiggjorte; jeg har desuden i Ministeriet foresundet en Del foreløbige Forarbejder af min Forgænger, vedkommende Spørgsmaalet om Indførelsen af en Værneskat, nemlig en Skat, som betales af de Værnepligtige, der ikke findes tjenstdygtige til at indtræde i Hæren, men dog tjenstdygtige nok til at kunne sørge for deres eget Erhverv. Tanken herom veed jeg er fremkommen derved, at der for omtrent et Aar siden af den svenske Krigsminister i det Forslag til en Værnepligtslov, der blev forelagt den svenske Riksdag, findes en Bestemmelse om Indførelse af en saadan Værneskat i Sverige. Ærede Medlemmer af det høje Thing ville maasse ogsaa vide, at der flere Steder i Europa, i Bayern, i Württemberg, og i det frie Schweiz, findes en saadan Værneskat; i det sidste Land er Forholdet — saa vidt jeg veed — det, at der i de omtrent 24 Aar, som Værnepligten der varer, af de mandlige Individuer, der ikke indkaldes til militær Tjeneste, svares en saadan Skat, en Skat, der i Dørigt fremtræder under høist forskellige Udredelsesmaader, idet det der ikke er en Forbunds-, men en Kantons-Sag, hvorledes selve Skatteudredelsen ordnes; i Reglen er det baade en fast Skat, som er ens for Alle, og en Skat, som vexler i Forhold til de Paagjældendes Indtægter. Jeg skal i Dørigt ikke gaa videre ind herpaa, men jeg skal kun tilføje, at det høje Thing vil kunne forstaa, at jeg i den korte Tid, der er forløben, siden jeg har overtaget Posten som Krigsminister, har maattet rette hele min Opmærksomhed paa de egentlig militære Spørgsmaal; jeg har derfor ikke endnu videre kunnet sætte mig ind i dette aldeles særlige Emne, og jeg kan endnu mindre have noget Begreb om, hvilken Opfattelse jeg endelig vil komme til desangaaende, og der naturligtvis derfor endnu mindre kunnet være Tale om at pleie Forhandlinger med Regjeringens øvrige Medlemmer over dette Spørgsmaal; men naar jeg har tilladt mig at fremdrage det, saa er det kun paa Grund af den Omstændighed, at jeg har troet det rigtigt ogsaa at give det høje Thing dette Bevis paa, med hvilken Omfagt og med hvilken Alsidighed min Forgænger General Haffner har omfattet alle Spørgsmaal, angaaende Landets Forsvarsvæsen.